

Per la confederació dels països catalans:

València, Catalunya i Balears

Per la integració a Europa

A B R I L
1 9 6 2

La Resistència Catalana no pertany a cap partit polític. Es el conjunt de voluntats que, a l' interior de les terres catalanes, lluita per tots els mitjans contra la dominació estrangera.

DEFINICIONS

Hi han catalans que diuen que tots som espanyols. Es per no dir clarament que ells en volen ser. Ens recorden aquell infeliç reclú a Sant Boi que, tot so vint, sortia al jardí en calçotets i amb una canya a la mà xisclava, saltava i feia tota mena de cabrioles. Si li preguntaven perquè ho feia, responia que ell era un negre salvatge de l'Àfrica central. El pobret semblava inofensiu, però no ho era del tot, doncs si no el tancaven tot seguit, aixafava flors i plantes i feia malbé els arbres trencant branques per a fer una foguera i saltar al voltant. Els catalans que es diuen espanyols també fan tota mena de ridiculeses i extravagàncies per a semblar el que no són ni poden ésser, encara que sovint no s'en adonin. El qui renega de la terra on nasqué i vol ésser d'aquells que opri-meixen, insulten i maltracten els seus germans es un subjecte perillós. Cal saber ben bé qui és, vigilar-lo i tan si es inconscient, ximple o traïdor, pot fer molt de mal i cal tenir-lo en compte per a tancar-lo, com el boig de Sant Boi, bon punt arribi el moment oportú. Pot ser també que es tracti de qui ignori la diferència que hi ha entre un català i un espanyol, i aleshores cal tractar-lo de manera diferent. Dissortadament, aquests casos abunden massa i són la conseqüència de la dominació despòtica i del genocidi que sofreix Catalunya. Hem de suprimir aquesta ignorància en bé de nosaltres mateixos i amb una mica de bona voluntat de tots podem aconseguir-ho.

Si veiéssim que a un home se li priva de saber qui eren els seus pares, d'on proceden, com parlaven, el que feren, diríem que semblants prohibicions són inhumanes, contràries als més elementals drets establerts per Déu i pels homes. Doncs això mateix està fent amb nosaltres l'Estat espanyol i tots tenim el deure ineludible d'evitar-ne els efectes. Cal utilitzar tots els mitjans al nostre abast i aplicar un poc d'esforç per ensenyar als nostres compatriotes, i especialment a la joventut, el que no ens deixen aprendre a l'escola, començant pel concepte bàsic del que és una "nació": conjunt de persones que tenen un comú origen ètnic, història, caràcter i esperit, que parlen el mateix idioma i que tenen una concepció jurídica i un sentit de l'art propis.

L'existència de la Nació es un fet natural com l'existència de l'home. Lliure o subjugada la Nació existeix sempre i sols desapareix quan desapareixen tots els seus membres. La nació israelita havia pogut semblar que ja no existia, i durant gairebé dos mil anys tingué els seus membres escampats pel món, però una part d'ells han pogut retornar a la terra de llurs avantpassats i han constituït la nació en Estat lliure i sobirà. Catalunya és una nació i Castella una altra. Hispània és el nom geogràfic que els antics donaren a tota la Península. "Espanya no és una nació, és un Estat, és un artifici polític creat per Castella per a poder dominar les altres nacions peninsulars.

Per Déu, per la llei natural, l'home neix lliure i disfruta del lliure albir, i dels drets individuals dimanen els col·lectius, els de les nacions, i tant els uns com els altres són avui acceptats i reconeguts pel món civilitzat. Així com cap home no té el dret de dominar a un altre, de privar-lo que parli com vulgui, vagi allà on li plagui i es governi com millor li sembli, dintre les limitacions del mutu respecte, tampoc cap nació té el dret d'oprimir-ne una altra, ni de privar-li l'ús de la seva llengua, ni d'establir les institucions que cregui necessàries i desenvolupar la seva vida d'acord amb la pròpia manera de ser. Castella té el dret d'organitzar-se com vulgui i Catalunya també, ben entès que la lliber

tat de cada ò acaba allà on comença la llibertat de l'altre.

Les aliances, les necessitats o els capricis i els matrimonis dels monarques, que abans servien per anexionar territoris i subjugar o dividir nacions, prescin d'ent de la voluntat de llurs habitants, ja han passat a l'història. El colonialisme desapareix. El dret de conquesta ja no es vàlid. Les lleis divines i humanes reconeixen el dret d'autodeterminació dels pobles. Felip V de Castella conquerí Catalunya amb l'ajut del seu avi Lluís XIV, perquè tot sol no pogué. Des d'aleshores, durant 250 anys, s'han utilitzat tota mena de procediments per a fer-nos tornar espanyols i resulta que som més catalans que mai. I arreu ha passat sempre el mateix perquè la naturalesa no es pot canviar, ni per voluntat pròpia. En el segle XV Turquia conquerí els territoris de les nacions balcàniques i per més de 400 anys s'aplicà intensament a convertir en turcs llurs habitants, i quan aconseguiren alliberar-se els serbis, búlgars, grecs, etc...seguien éssent el que havien estat sempre.

L'esperit de Castella vol que siguem espanyols, però fins a cert punt i segons les circumstàncies. Si un home de ciència català, per exemple, assoleix fama, fan la gran propaganda del "eminente científico español", però qualsevol fet que s'oposi als designis de l'Estat espanyol "es obra de un anarquista catalán". Convé que siguem catalans, que mantinguem la nostra naturalesa de constància, empresa i treball, però arribat el moment hem de ser "buenos y sumisos espagnoles para contribuir a la grandeza de España". Que vol dir donar el fruit del nostre esforç i capacitat per a que els altres puguin viure amb l'esquena dreta. Catalunya paga per impostos a l'Estat espanyol tres vegades més que Castella. Si tots fóssim espanyols iguals hauriem de pagar si fa o no fa, però com que ells son més del doble d'habitants que nosaltres resulta que, directament o indirecta, cada català paga vuit vegades més que un castellà.

En la vida particular ningú no voldria conviure amb qui s'hagués emparat per la força de tot el que és seu, li privés de parlar com volgués i de desenvolupar la seva cultura, s'aprofités dels seus recursos i s'emportés el benefici del seu treball, l'ofegés amb prohibicions de tota mena i, a sobre, l'insultés i el maltractés. I, lògicament, repudiariem a qualsevol dels nostres que col·laborés amb l'opressor. Cap colònia dels països civilitzats no es tan explotada i maltractada com Catalunya ho és pel Estat espanyol. Si ara tinguéssim la sort d'altres negres, s'ens donaria tot seguit la independència, sempre que no fóssim colònia espanyola. Públicament ho digué fa poc a Madrid un general espanyol: "Cataluña será la última colonia que soltaremos." Això vol dir que ja saben que les perduran totes. Per nosaltres també es cosa sabuda. Sabem també que el Marroc insisteix en que se li retornin els territoris i ciutats que Espanya ocupa injustament i el dia menys pensat pot seguir l'exemple de la Índia, que foregità Portugal de Goa, i arribat el cas, què farà l'Estat espanyol? Voldrà mantenir la usurpació? I aleshores, què passarà a les altres colònies espanyoles? Molta atenció, catalans.

Almogàver

SEMBLA MENTIDA que no ens haguéssim adonat abans del gran talent del ministre Ullastres i "que gaires" n'hi han com el seu. Les seves paraules són com un pou de saviesa. "El problema d'Espanya -digué- es desenvolupar els seus recursos, més que no pas integrar-se a Europa... el comerç amb Europa sols representa el 37 per cent de la balança de pagaments espanyola... cal augmentar el comerç amb l'Àfrica, Àfrica, Proper Orient i els països de l'Est europeu!" (comunistes) Desenvolupar els recursos de qui diu? Vol dir apretar més a bascos, valencians i catalans, perquè li serà difícil aprofitar els matolls de la meseta castellana o les glans d'Extremadura. Si el 37 per cent es una xifra "oficial", vol dir que la veritat es del doble. Augmentar el comerç amb Àfrica? Efectivament, el mateix Ullastres, fent de viatjant, amb mostrari i tot, ha visitat diversos països americans. Feu llargs discursos parlant de la "Madre Patria", de la "Hispanidad". Molts banquets, molts somriures de conill, però tornà sense "notes". ¿Com vol vendre als països que diu, si no podem competir ni en preus ni en qualitat amb el Mercat Comú? En els moments en què Anglaterra, Grècia i altres països veuen la salvació de llurs economies en la integració a Europa, l'Ullastres ens diu que Espanya no ho necessita, que els empresaris espanyols han de invertir més. Ell i la seva colla també inverteixen més... però a l'estranger. I de sobte, Espanya demana l'ingrés al Mercat Comú. El noi veu que això està en el carrer que no passa i diu que si ens acceptem, d'ací a quinze anys ja estarem incorporats. No sabem si ha arribat ja resposta oficial, però sabem que la Confederació Internacional de Sindicats Lliures i la Confederació de Sindicats Cristians han declarat que s'oposaran per tots els mitjans a l'ingrés del règim totalitari espanyol, i que el canceller Adenauer ha dit "que no està previst l'ingrés d'un país sotmès a una dictadura." Però com que Franco afirma que el seu règim no es una dictadura, tothom ho creurà tot seguit i... ja podem estar tranquils.

BASCONIA; una altra colònia de l'Estat espanyol, ha sofert novament la brutalitat dels torturadors de la policia d'ocupació. En pocs mesos més de 400 joves de filiació democrata-cristiana han estat detinguts i bàrbarament maltractats, havent donat proves d'una valentia extraordinària. Un d'aquests joves,

mentre l'apallissaven, demanà a crits als seus companys, detinguts en cel·les veïnes, que l'acompanyessin a resar el Rosari, i així ho feren mentre els hi anava arribant el torn d'ésser apallissats. Al acabar el Rosari entonaren tots el "Euzko Gudariak Gara". (Himne patriòtic Basc) Un altre detingut, malalt del cor, la policia va temer que morís mentre el torturava i a la matinada el deixaren tirat a la porta de casa seva. L'endemà passat els botxins tornàren a cercar-lo, però la RESISTENCIA BASCA l'havia fet fonedís i la xurma no l'ha pogut trobar.

Els patriotes de la RESISTENCIA BASCA no es conformen en fer aparèixer sovint la bandera nacional d'Euzkadi. El darrer 18 de Juliol, aniversari del "glorioso alzamiento", cremaren a Donosti (San Sebastián) un grapat de banderes espanyoles. La que nosaltres en diem la "llufa", els bascos li diuen "els fastigos parracs vermells i grocs que embrutaven el paisatge de la Pàtria".

A Bascònia, com a Catalunya, també tenen exemplars de la fauna espanyolista, dels que llepen els peus suats de l'amo, i també com ací hi han legalistes, partidaris de la "legalitat" dels Estatuts d'autonomia, que en el fons també són espanyolistes, doncs per ells la veritable legalitat és l'obediència als caps espanyols de les societats secretes de que formen part. Són els que amb llargs i rebuscats discursos i raonaments intenten demostrar que ens hem de conformar amb un règim autòndmic. Són els defensors de la llibertat dels nostres pobles, però de la llibertat de que disfruta el gos fermat a la porta de l'amo, que pot esplaïar-se uns quants metres al voltant del ganxo i l'amo li podrà escurçar la cadera i apallisar-lo sempre que vulgui.

El Front Nacional Basc i altres nuclis de diversa tendència política que integren la RESISTENCIA BASCA i que avui constitueixen la gran majoria del país, han definit de manera clara i sense embuts llur objectiu i línia de conducta. En traduir alguns paràgrafs: "...tots tenim el deure de lluitar, però no engagent paraules contra l'opressor com fan els polítics. Cal disparar quelcom més contundent... El Front Nacional Basc té organitzats els seus quadres de combat, molta gent nostra està empresonada i altres perseguits i fugitius. Són els gudarís que cauen en la lluita i que ens cal ajudar... No volem polítics xerraires, volem generals, capitans, sergents, gudarís... volem dinamita i mitjans per a fer impossible la vida de la invasora Espanya a la nostre pàtria Euzkadi. Volem la independència... Estem en peu de guerra contra Espanya... una guerra que no volem, però ens la imposen els invasors... i en aquesta guerra no podem utilitzar altres mètodes que els de la guerra... empunyem les armes, acollim-nos a la força de la dinamita... Espanya no ha respectat mai res... No deixarem que res espanyol respiri a Euzkadi. Guerra a Espanya!"

La RESISTENCIA BASCA lluita contra l'Estat espanyol en tots els aspectes i en tots els terrenys, dintre i fora de Bascònia. Un grup de resistents bascos aconseguí a Madrid la documentació i fotos probatòries de la participació espanyola en la sublevació dels generals feixistes francesos a l'Algèria. El govern espanyol havia promès al francès que vigilaria el general Salan, cap de la revolució i no el deixaria sortir d'Espanya. El 22 d'Abril el ministre Castiella assegureva alambaixador francès que la vigilància de Salan havia estat reforçada. A les 10 del matí del mateix dia 22 Salan sortí per la porta de l'Hotel Princesa i amb el seu ajudant anà allotjar-se a la pròpia casa de Serrano Suñer. El fill d'aquest, l'endemà, dia 23, el portà amb el seu automòbil a Barajas, on Franco li havia fet preparar un avió i personal de vol que el portaren directament a l'Alger, on arribà a les dues de la tarda. A la mateixa hora, a Madrid, la Policia Armada arribava a l'Hotel Princesa per "impedir que Salan fugís". Després Franco volgué disculpar-se dient que s'havia escapat per una finestra, però diaris i revistes d'Europa i Amèrica publicaren la veritat, il·lustrada i detallada, posant de manifest el cinisme espanyol i explicant que les proves havien estat obtingudes per la RESISTENCIA BASCA. Ja sabem que la sublevació fracassà. Els revoltats aconseguiren sols l'adhesió d'un regiment de la Legió Estrangera. L'exèrcit, la marina, l'aviació i el poble de França es mantingueren fidels. Una vegada més el ridícul caigué sobre Espanya. A Madrid foren detinguda 60 joves bascos i malgrat tota mena de tortures la policia ho pogué saber res.

Expressem la més sincera admiració pels herois de la RESISTENCIA BASCA.
Gora Euzkadi Azkatuta!

LA PROHIBICIÓ de celebrar a Catalunya els Jocs Florals de la Llengua Catalana no ha pogut suprimir-los. Des del 1941 s'han celebrat cada any a una ciutat d'Europa o d'Amèrica amb la simpatia, el suport i la col·laboració de les autoritats i organismes culturals oficials i particulars dels països respectius. Els corresponents al 1961 assoliren una significació especial per celebrar-se a la ciutat germana de l'Alger, (illa de Sardenya) on es segueix parlant el català des de més de siscent anys.

En aquella avinentesa el Delegat a l'Exterior de RESISTENCIA CATALANA trameté al President de la Comissió Organitzadora la següent carta:

Il·lustre General Rafel Catardi. Alger.

Benvolgut President i amic: RESISTENCIA CATALANA m'ha fet l'honor de designar-me, en nom i representació dels catalans que a dintre i fora de la Pàtria llui-

ten contra l'Estat espanyol i per la República Catalana independent i sobirana, per a que assisteixi a la festa dels Jocs Florals de la Llengua Catalana, que tindrà lloc a la vostra ciutat de l'Alguer el dia 10 de Setembre d'enguany.

La nostre presència oficial a l'acte té una profunda significació, ja que la nostre organització no té res de cultural ni literari. Però precisament perquè està formada per homes que menen el combat clandestí i no es pot manifestar obertament en actes públics a Catalunya, hem volgut que en aquesta jornada gloriosa dels Jocs Florals, precisament a l'Alguer, en la qual hi assistirán germans de totes les contrades de la Pàtria: del Principat i del País Valencià, dels Comtats de l'altre vessant dels Pirineus i de les Illes Balears i dels que la Diàspora ha escampat, seguint les rutes de l'Exili, per les nacions d'Europa i pels països de l'Amèrica llunyana; que al trobar-se tots aplegats en l'acollida fraternal en la llar de la més petita de les terres de parla catalana, sapiguem que entre ells hi ha la representació dels homes i dones sense nom, dels lluitadors clandestins i anònims de RESISTENCIA CATALANA. Que per recobrar la Pàtria també hi són necessaris, al costat dels intel·lectuals i dels poetes, dels artistes i dels savis, els lluitadors i els revolucionaris i que quan està presidit per l'esperit cívic nacional les armes no són contràries a les lletres.

Aquest aplec de catalans de tot el món en la petita ciutat que un dia formà part de la nostra gloriosa Confederació, té per RESISTENCIA CATALANA l'alta significació de la nostra unitat nacional i d'una fita transcendent en el camí difícil de la reintegració a la Pàtria comuna de tots els territoris de la nació, els quals fins no siguin recobrats, no tornarà a ser la Pàtria rica i plena.

Aquest fetnomen de la biologia històrica que es el fet alguerès - terra i homes de fidelitat a la vella Pàtria que els hi donà, junt amb la sang, el caràcter i l'idioma -, es la prova flamejant de les forces tel·lúriques de la nació, que ni els avatars de la Història, ni les fronteres que ens han imposat, ni l'escomesa assimilista dels Estats, sota el domini dels quals la Pàtria viu esquartejada, no han estat, ni són, ni seran prou fortes per a destruir l'ànima que ens aguantava. I havent sabut guardar l'ànima sabrem conquerir la terra.

Aquest boci de la història de Catalunya palpitant sota un altre cel que es l'Alguer, i que avui obre els braços als catalans de tot el món, que hi hem vingut per a celebrar la perennitat del fet que ha ajuntat sempre els nostres pobles a través de les centúries - la llengua i la cultura que en són l'expressió nacional - té una significació profunda, car Sardenya l'arrencaren de Catalunya el 1713 els espanyols per a donar-la, perquè no era seva, com abans també, perquè eren catalans i no espanyols, havien donat els Comtats a una altre potencia estrangera, quan la Pàtria tota - sards i valencians, catalans i balears - lluitava contra l'Estat espanyol centralista, assimilista i absorbent i en la lluita sucumbí l'Estat confederal dels països de llengua catalana. I en l'adversitat lluitàrem units i units caiguèrem i tots forem per igual massacrats. I ara, units tornem a lluitar, tots plegats, i és en aquesta que un dia fou catalana terra i que actualment en esperit i per la llengua ho és encara, a doscents cinquanta anys de distància, quan Catalunya i València i les Illes viuen encara sotmeses al jou de l'Estat espanyol - però no vençudes ni resignades - l'Alguer, poblada de lleialtat, ens recorda que tots som fills de la mateixa mare i ens aixopluga en la seva llar petita i ens obre els braços acollidors i ens ofereix el pa i la sal de l'amistat i de la comunitat de l'esperit i ens diu: Valencians, Catalans, Rossellonesos, Balears, ací també es casa vostra, que l'Alguer, tot a la voreta del mateix mar que ens breçola, es una petita Catalunya, i una petita València i una petita Mallorca, que a desgrat que l'adversitat l'ha deixat sola, mai no ha renegat de la llar pairal i la llengua dels avis hi ha estat sempre honorada i amb ella ha resat i cantat, jugat i treballat, breçolat els infants i festejat els promesos, i en la joia i en la dissort, ha sentit i pensat i parlat en català. Una lliçó que els qui no som catalans de l'Alguer, mai no podrem oblidar.

Que la vostra fidelitat sigui, germans de l'Alguer, guia i exemple per a tots els quins, en la dissort, tenim el deure de continuar el combat per a deslliurar la Pàtria de l'opressió estrangera i redonar-li el propi Estat Nacional i una vida que ens dignifiqui a tots com a homes i com a poble dintre de la llibertat i la justícia, consubstancials amb la veritable democràcia.

RESISTENCIA CATALANA us prega, en tant que President, que us feu l'interpret dels sentiments que us acabo d'exposar i que els volgueu fer conèixer als catalans que assistirán a la Festa i al poble de l'Alguer.

Atentament us saluda, vostre i de la independència de Catalunya.

El Delegat a l'Exterior de RESISTENCIA CATALANA - Boite Postale 6 - Paris (8)

-o-o-o-

En el curs de la Història tots els països han realitzat grans obres que són la manifestació de llur estat de civilització i afany de progrés, la cristallització material de llur mentalitat. L'Estat espanyol ha construït dos cementiris: El Escorial i el Valle de los Caídos. Qualsevol que sigui l'època, l'esperit serà sempre el mateix.